

Αετοπειρίτικα

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΚΑ
Αριθμός Άδειας
01-4555

Όταν ξεχνάς το χωριό σου, είναι σαν να ξεχνάς τον ίδιο σου τον εαυτό.

Διμηνιαία έκδοση

Νέα

της Αδελφότητας

ΑΕΤΟΠΕΤΡΑ ΔΩΔΩΝΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Γραφεία: Ελ. Βενιζέλου 91, 2ος όροφος - ΤΗΛ.-FAX: 210-4224262 Τ.Κ.185 34, Πειραιάς
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017- - Έτος 32ο - Αρ. φύλλου 191 - Τιμή φύλλου 0,01 ευρώ

ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ 2017 ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Για όλους εμάς που βρεθήκαμε στο χωριό για το πανηγύρι του Αη-Δημήτρη, το τριήμερο της 28ης Οκτωβρίου, είναι πολύ δύσκολο να μοιραστούμε τα συναισθήματά μας για όσα ζήσαμε.

... Ήταν ένας δύσκολος Οκτώβρης. Οι τελευταίοι μήνες ήταν δύσκολοι. Γιατί η Αετόπετρα δεν είναι ο τόπος μονάχα, γιατί το χωριό είναι οι άνθρωποι του, παρόντες και απόντες, στο τώρα και το πάντα. Οι άνθρωποι έγιναν η ψυχή του χωριού, έγιναν η ανάσα του, του έδωσαν πνοή.

Από την Πέμπτη που ανέβηκαν οι πρώτοι εκδρομείς και σμίγαν οι χωριανοί μεταξύ τους, ένιωθε να υφάινεται ο αυθεντικός ιστός των αναμνήσεων τους. Στις παρέες των καφενείων, ανάμεσα στα καλωσορίσματα, τις αγκαλιές και το δυνατό κράτημα των χεριών, η ζωή επούλωνε τις πληγές της και εξασφάλιζε τη συνέχεια της μ' ένα ποτήρι κρασί ή ένα παρακάκι τσίπουρο.

Η αύρα των ανθρώπων άγγιζε τον καθένα μας ξεχωριστά, ακόμα και τα επτά κορίτσια από τη Γαλλία, που ήρθαν στην Ελλάδα, για να μάθουν παραδοσιακούς χορούς, που αντίκρισαν την ομορφιά της πατρίδας μας ατενίζοντας τα δικά μας βουνά και γεύτηκαν την ελληνική φιλοξενία γνωρίζοντας τους ανθρώπους της Αετόπετρας.

... Και ήμασταν πολλοί, πολλοί περισσότεροι απ' όσους αρχικά νομίζαμε. Αρχίσαμε να το καταλαβαίνουμε στον πρωινό καφέ της ηλιόλουστης Παρασκευής κι όσο περνούσαν οι ώρες, τόσο έρχονταν κι άλλοι. Το απόγευμα κάποιος πήγαν με το πούλμαν εκδρομή στο Καλπάκι για την αναπαράσταση της μάχης - σύμβολο της πρώτης νικηφόρας αντίστασης κατά των δυνάμεων του Άξονα, με επικεφαλής τον υποστράτηγο Κατσι-

μήτρο Χαράλαμπο. Το βράδυ μαζευτήκαμε σιγά σιγά και πάλι στα καφεनेία. Στα πρόσωπα όλων διακρινόταν η χαρά της αντάμωσης, τη βλέπαμε στο σφιχτό αγκάλιασμα, στο κέρασμα, στις δυ-

Στιγμιότυπα από το πανηγύρι : ο Πέτρος Μπάτσος πρώτος στον χορό

νατές χαρούμενες φωνές.

Το πρωί του Σαββάτου, ανήμερα της 28ης Οκτωβρίου, ήρθε βροχερό και συννεφιασμένο, αλλά καθόλου μελαγχολικό. Ήταν εκείνη η φθινοπωριάτικη βροχή που νότιζε το χύμα κι απελευθέρωνε τα αρώματα της γης, την ώρα που η πρωινή πάχνη απλωνόταν μπροστά μας, τότε κρύβοντας και πότε φανερώνοντας τον ορίζοντα, σ' ένα γνώριμο παιχνίδι εναλλαγής εικόνων και χρωμάτων.

Κατεβήκαμε στον Αη-Δημήτρη για τη Θεία Λειτουργία. Το εσωτερικό της εκκλησίας - όμορφα στολισμένο, όπως γίνεται χρόνια τώρα, από την Αγγελική τη Βαταβάλη - ήταν γεμάτο κόσμο σε μια ατμόσφαιρα κατάνυξης. Έξω στήνονταν τα πρωινά «πηγαδάκια» κι οι κουβέντες πλάι στο γιορτινό τραπέζι με τα κέρασματα, τις πίτες, τα κέικ, τα λουκούμια, το τσιπουράκι. Το χωριό ήταν εκεί κι αποκτούσε συνέχεια σ' εκείνη την τόσο απλή, χιλιοεπιωμένη ίσως, αλλά πάντα ου-

-- Συνέχεια στη σελίδα 4

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ 2018

Έφτασε πάλι ο καιρός να μπει η Αδελφότητα στα αετοπειρίτικα σπίτια. Αυτές τις μέρες μοιράζεται πόρτα πόρτα το ημερολόγιό μας για το 2018 με δώδεκα παραδοσιακές ηπειρώτικες συνταγές, που παρουσιάζονται από Αετοπετρίτες επίδοξους «μάγειρες». Μετά την αποδοχή που είχε η περσινή σκέψη με τις Αετοπετρίτισσες και τις πίτες τους, το Δ.Σ. σκέφτηκε να συνεχίσει με την ίδια ιδέα.

Το εγχείρημα αποδείχτηκε δύσκολο, γιατί τον αρχικό ενθουσιασμό που επέδειξαν οι υποψήφιοι συμμετέχοντες διαδέχτηκε ο δισταγμός απέναντι στην τελική υλοποίηση. Όταν τελικά ξεπεράστηκαν τα μικρά και μεγαλύτερα εμπόδια, το αποτέλεσμα μας έκανε να αισιοδοξούμε και φέτος για την πορεία του ημερολογίου, που αποτελεί τον μεγαλύτερο πόρο εσόδων για την Αδελφότητά μας. Ευελπιστούμε ότι με τη δική σας ανταπόκριση, θα είναι ιδιαίτερα καρποφόρα και η φετινή μας προσπάθεια. Και επειδή ο στόχος είναι να βρεθούμε σε όλα τα αετοπειρίτικα νοικοκυριά, γιατί ξέρουμε ότι μας περιμένουν με χαρά και ανυπομονησία, παρακαλούμε όσους μπορούν εθελοντικά να μας βοηθήσουν σε αυτό, να επικοινωνήσουν με τα μέλη του Δ.Σ.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ ΔΩΔΩΝΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ, 23/10/2017

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας Αετόπετρας Δωδώνης Ηπείρου συνήλθε σε έκτακτη συνεδρίαση μετά από το θλιβερό άγγελμα του θανάτου του Ευεργέτη του χωριού μας, πρώην Προέδρου της Αδελφότητας και επίλεκτου μέλους της αετοπειρίτικης οικογένειας

Ο ευεργέτης του χωριού μας, Ευάγγελος Αθαν. Μάνος

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΟΥ

και επιθυμώντας να εκφράσει τη βαθύτατη θλίψη και οδύνη του για την απώλεια ενός εξέχοντος Αετοπετρίτη, που έχαιρε απεριόριστης εκτίμησης μεταξύ των συγχωριανών για την ευγένεια ψυχής, το ήθος και την ανιδιοτελή προσφορά του στην Αδελφότητα και το χωριό, λόγω της οποίας ανακηρύχθηκε Ευεργέτης για την εξ ολοκλήρου κατασκευή του καμπαναριού στην εκκλησία της Αγίας Παρασκευής,

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. Να εκφράσει τα ειλικρινή συλλυπητήριά του στην οικογένειά του εκλιπόντος.
2. Να εκπροσωπηθεί επισήμως από τα μέλη του στην Εξόδιο Ακολουθία.
3. Να κυματίσει την Τρίτη 24/10/2017 μεσίστια η σημαία στο Τ.Δ. Αετόπετρας Ζίτσας Ιωαννίνων.
4. Να αναλάβει συμβολικά η Αδελφότητα τη δαπάνη του μνημειοστίλου σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για τη συνολική προσφορά του αποθανόντος.
5. Να τοποθετηθεί μεσίστια και δίπλα στο φέρετρο με τη σορό του εκλιπόντος, κατά την Εξόδιο Ακολουθία, η σημαία της Αδελφότητας.
6. Η εκφορά της σορού να γίνει στους ώμους Αετοπετρίτων ως ένδειξη σεβασμού.
7. Σε ένδειξη πένθους να ανασταλούν επί τριημέρου οι δράσεις της Αδελφότητας και να αναβληθεί για τον λόγο αυτό το μάθημα του Χορευτικού Τμήματος την Τρίτη 24/10/2017.
8. Να δημοσιοποιηθεί το παρόν ψήφισμα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και να δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας της Αδελφότητας.

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος
Νικόλαος Γ. Ζέκης

Η Γεν. Γραμματέας
Ευαγγελία Γρ. Τσαμπούρη

ΕΥΧΕΣ

Το Δ. Σ. της Αδελφότητας
εύχεται

- σε όλους τους Αετοπετρίτες και τις Αετοπετρίτισσες
- να περάσουν όμορφα τις γιορτές με την οικογένεια και τα φιλικά τους πρόσωπα.
- Καλά Χριστούγεννα και Ευτυχισμένο το 2018 για όλους,
- με υγεία, χαρά, δημιουργικότητα και εκπλήρωση κάθε στόχου και επιθυμίας.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΑΓΓΕΛΗ ΑΘΑΝ. ΜΑΝΟ

Βαγγέλη, φίλε, σε γνώρισα ένα πρωί
Τότε που ήσουν άρχοντας εις την πλατεία του Ψυρρή
Μου είπες «κάθισε, καφέ να πιούμε, να γνωριστούμε πιο πολύ»

Ήσουν παιδί καλόκαρδο, παιδί από άλλη εποχή
Και την Κοσόλιανη Αετόπετρα αγάπαγες, ο νους σου πάντα εκεί
Μικρό παιδί εξενιτεύτηκες για μια καλύτερη ζωή
Ήσουν γλεντζές, ήσουν εσύ καλό και ήσυχο παιδί

Και την Κοσόλιανη Αετόπετρα την λατρευτή
Που αγαπούσες κι ο νους σου πάντα εκεί, πάει δε θα την ξανα-
δείς

Και η Πλατεία εκεί κάτω στου Ψυρρή θα σε θυμάται, ΑΡΧΟΝΤΑ,
Που όταν ήσουν εκεί πλημμύριζε με κόσμο τόσο πολύ
Του ΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ τις τσάντες και βαλίτσες
Να πάρει και να δει.

Παναγιώτης Αλκ. Τσιάβος
Κουρνόραχη Φωτεινού

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

Η Δήμητρα Μάνου εκφράζει τα συλλυπητήριά της στους οικείους του Ευάγγελου Αθαν. Μάνου. Αξίζει κάθε τιμή μνημόνευσης, γιατί υπήρξε ξεχωριστή ψυχή, με μεγάλη αγάπη για την Αετόπετρα, που την απέδειξε έμπρακτα και με την προσφορά του για την ανέγερση του καμπαναριού στην Αγία Παρασκευή.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ο Θανάσης Ευαγγ. Μάνος ευχαριστεί θερμά όλους όσοι συμπαραστάθηκαν στο πένθος της οικογένειας για τον θάνατο του Ευαγγ. Αθαν. Μάνου. Ιδιαίτερως δε, ευχαριστεί το Δ.Σ. της Αδελφότητας για τις τιμές που απέδωσε στον εκλιπόντα για τη δράση του ως ευεργέτη της Αετόπετρας.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟ ΒΑΓΓΕΛΗ ΑΘ. ΜΑΝΟ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΠΡΟΣ: ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ – ΚΟΣΟΛΙΑΝΗΣ

Παρακαλώ δεχτείτε τα θερμά μου ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ για τον χαμό του αείμνηστου Βαγγέλη Αθ. Μάνου, για πολλά χρόνια Προέδρου της Αδελφότητας, ενός Αετοπετρίτη που αγαπούσε πάρα πολύ το χωριό του, την Αετόπετρα.

Η Αετόπετρα έχασε έναν Άνθρωπο Διαμάντι και έναν καλό Ευπατρίδη, που έτυχε να γνωρίσω πριν τριάντα πέντε και πλέον χρόνια στα καταστήματά του, που είχε τότε στην Πλατεία του Ψυρρή, όντας για πολλά χρόνια ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ αυτής της Πλατείας.

Ο Βαγγέλης βοήθησε πολύ και τις γειτονικές Αδελφότητες και Συλλόγους με διάφορα δωράκια που έδινε για τις λαχειοφόρους αγορές.

Είχα την τύχη να τον γνωρίσω προσωπικώς πριν πολλά χρόνια, μέσω του φίλου Βαγγέλη Ιω. Μάνου,

που, όταν πηγαίναμε για δώρα στο μαγαζί του, μου σύστηνε να πάω να βρω τον Βαγγέλη Αθ. Μάνο, για να μου δώσει κι αυτός κάποιο δωράκι για την Αδελφότητα Φωτεινού τότε κι αργότερα για τον Σύλλογο.

Τι να πει κανείς, τι να ομολογήσει κανείς για τον υπέροχο αυτόν Άνθρωπο και εξαιρετικό Συμπατριώτη. Σήμερα σπανίζουν τέτοιοι άνθρωποι στην ευρύτερη περιοχή μας. Πάντα σε δεχόταν με το χαμόγελο και πάντα ήθελε να σε κεράσει καφεδάκι και να συνομιλήσει για τα χωριά.

Αντίο, φίλε Βαγγέλη, θα σε θυμόμαστε για ΠΑΝΤΑ.

Ο γιος σου και οι συγγενείς σου να ζήσουν να σε θυμούνται

Παναγιώτης Αλκ. Τσιάβος
Τέως Πρόεδρος Αδελφότητας Φωτεινού
Τέως Πρόεδρος Συλλόγου Κουρνόραχης

ΟΤΑΝ ΧΡΕΙΑΖΕΣΑΙ ΑΙΜΑ

Μια από τις πιο αξιοσημείωτες αποφάσεις που πήραμε ως Διοικητικό Συμβούλιο ήταν εκείνη που αφορούσε την καθιέρωση εθελοντικής αιμοδοσίας για το χωριό. Το να αναλάβω τα διαδικαστικά και τη διαχείριση της Τράπεζας Αίματος που δημιουργήσαμε μου είχε φανεί τότε ως το πιο ουσιαστικό ίσως καθήκον που θα μπορούσα να επωμιστώ ως μέλος του συμβουλίου. Θυμάμαι με πόσο ενθουσιασμό αντιμετωπίσαμε όλοι αυτή την προσπάθεια, πιστεύοντας ακλόνητα στην αξία της εθελοντικής κοινωνικής προσφοράς.

Όταν το καλοκαίρι οργανώθηκε για πρώτη φορά εθελοντική αιμοδοσία στο χωριό σε συνεργασία με το Νοσοκομείο «Χατζηκώστα», δε θα σας κρύψω ότι αυτό που νιώσαμε δεν ήταν μια απλή ικανοποίηση, ήταν περισσότερο συγκίνηση, γιατί καταφέραμε να έχουμε έντεκα φιάλες αίμα στη διάθεση των Αετοπετρίτων. Μπορεί να φαίνονται λίγες, αλλά να είστε σίγουροι ότι δεν είναι και συγκινητήρια με μεγάλη προσπάθεια.

Αυτό που δεν περίμενα τότε, ήταν το πώς θα έβιθα τη στιγμή που θα έπρεπε ως διαχειρίστρια της Τράπεζας Αίματος να μεριμνήσω, ώστε να διατεθεί κάποια φιάλη αίμα σε κάποιον που θα το είχε ανάγκη. Η πρώτη Αετοπετρίτισσα για την οποία θα χρειαζόταν αίμα ήμουν τελικά εγώ η ίδια, καθώς ένα όχι και τόσο σοβαρό κατά τ' άλλα πρόβλημα υγείας απαιτούσε να διατεθούν δυο φιάλες αίμα.

Ένωσα πολύ παράξενα, αλλά το πιο σημαντικό είναι πως πείστηκε ακόμη περισσότερο για την ανάγκη αυτή η προσπάθεια να συνεχιστεί και να καρποφορήσει. Τότε ήταν που πήρα την απόφαση να δημοσιοποιήσω τη μικρή αυτή περιπέτεια, προκειμένου

να ευαισθητοποιηθούν και να κινητοποιηθούν όσο γίνεται περισσότεροι, ώστε να γίνουν αρωγοί της κοινής προσπάθειας.

Αυτή τη στιγμή, χάρη στην άμεση ανταπόκριση του αδελφού μου και ενός πολύ αγαπητού συναδέλφου, οι φιάλες μας παραμένουν έντεκα. Και οι δύο έγιναν έμμεσα αιμοδότες μας. Είμαι σίγουρη πως η θετική διάθεση όλων υπάρχει και είναι δεδομένη. Αυτό που ίσως λείπει είναι η τελική απόφαση να διαθέσουμε μία ώρα από το υστέρημα – όντως – του χρόνου μας γι' αυτόν τον σκοπό. Για μας το σπουδαιότερο θα ήταν, την ίδια στιγμή που διαβάζετε την εφημερίδα, να πάρετε την απόφαση να γίνετε οι ίδιοι και να παρακινήσετε κι άλλους να γίνουν αιμοδότες της Αετόπετρας.

Μπορείτε να α-

πευθυνθείτε σε οποιοδήποτε νοσοκομείο σε οποια περιοχή της Ελλάδας κι αν βρίσκεστε και να δώσετε αίμα για την «ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ ΔΩΔΩΝΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ» με ΚΩΔΙΚΟ 14090.

Στη συνέχεια, καλό θα ήταν να ενημερώσετε κάποιο μέλος του Δ.Σ. ή εμένα προσωπικά στο τηλ. 6972829267, για να εξακριβώσουμε ότι πράγματι η προσφορά σας έχει καταχωριστεί στην αιμοδοτική μας τράπεζα. Στο παρελθόν σε δύο τουλάχιστον περιπτώσεις χρειάστηκε να παρέμβουμε δραστικά, για να διεκδικήσουμε δύο φιάλες αίμα, που για γραφειοκρατικούς λόγους και αβλεψίες υπευθύνων αρχικά δε μας είχαν δοθεί.

Από την πλευρά μας σας διαβεβαιώνουμε ότι αυτή τουλάχιστον τη δράση της Αδελφότητάς μας θα την προβάλλουμε συνέχεια και θα τη διατηρούμε επίκαιρη, γιατί τη θεωρούμε απολύτως αναγκαία.

Ευαγγελία Τσαμπούρη

Η Γεωργία Μπουρατζή και ο Στάθης Παππάς δίνουν αίμα κατά την εθελοντική αιμοδοσία το καλοκαίρι στο χωριό

Κοινωνικά

ΓΑΜΟΙ

- Στις 28/5/2017 στον Ελαφότοπο έγινε ο γάμος της **Ευθαλίας Μιχ. Τσαμπούρη** με τον **Ηλία Χαρίτο**.
- Στις 30 Σεπτεμβρίου 2017 στον Ιερό Ναό Αγ. Φωτεινής Ιλισού τέλεστηκε ο γάμος του **Ιωάννη Ευαγγ. Μάνου** (εγγονού του Γιαννούλη και της Μαρίας Μάνου) με τη **Χριστίνα Μίχου**
- Στις 22 Οκτωβρίου 2017 ο **Παναγιώτης Θεοδ. Παππάς** παντρεύτηκε τη **Σοφία Ομ. Τζωρτζάκου** στο Ιερό Παρεκκλήσι του Αγ. Φανουρίου στο κτήμα Γρέγου.

Το Δ.Σ. εύχεται στους νεονύμφους υγεία και κάθε ευτυχία στη ζωή τους.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Στις 24 Σεπτεμβρίου 2017 ο **Θεόδωρος Ιω. Μάνος** και η **Μαρία Μυλωνά** απέκτησαν κοριτσάκι.
- Το Δ.Σ. καλωσορίζει τη μικρή Αετοπετρίτισσα και εύχεται στους γονείς της να τη χαίρονται όπως επιθυμούν.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Στις 22 Οκτωβρίου 2017 έφυγε από τη ζωή ο **Ευάγγελος Αθαν. Μάνος**, ευεργέτης του χωριού μας. Η Εξόδιος Ακολουθία εψάλη με τις δέουσες τιμές στις 24/11 στην Ανάβυσσο Αττικής.
- Στις 16 Οκτωβρίου 2017 απεβίωσε στα Ιωάννινα η **Βασιλική (Κούλα) Μάνου**, σύζυγος Παναγιώτη Γ. Μάνου. Η Εξόδιος Ακολουθία τέλεστηκε την επόμενη ημέρα στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου στο νεκροταφείο Ιωαννίνων.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

- Στις 17 Σεπτεμβρίου 2017 στον Ιερό Ναό Αναλήψεως στη Ραφήνα τέλεστηκε το 40ήμερο μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής της Ελένης Π. Ζέκη.
- Την 1^η Οκτωβρίου 2017 τέλεστηκε στον Ιερό Ναό των Ταξιαρχών στον Κορυδαλλό ετήσιο μνημόσυνο στη μνήμη του Μάνθου Παππά.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

- Ο **Βασιλείου Λάμπρος**, εγγονός του Θεοδώρου Κων/νου Μηλιώνη, πέτυχε στο τμήμα Διοίκησης Επιχειρήσεων στο Ηράκλειο της Κρήτης.
 - Η **Ναλμπαντίδη Άννα**, κόρη της Ευαγγελίας Ιω. Τσαμπούρη, πέτυχε στο τμήμα Στατιστικής του Οικονομικού Παν/μίου Αθηνών (ΑΣΟΕΕ)
 - Η **Μηλιώνη Σωτηρία** τιμήθηκε με έπαινο στον 3^ο διαγωνισμό φλάουτου Urs Ruttimann.
- Το Δ.Σ. της Αδελφότητας συγχαίρει τους νέους και τις νέες μας και τους εύχεται πάντα επιτυχίες στη ζωή τους.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

- Ο **Μπαλωμένος Μιγάλης** από την Παραμυθιά πρόσφερε ένα μανουάλι στο Οστεοφυλάκιο και ανέλαβε με έξοδά του την επισκευή του ταβανιού και την κατασκευή ραφιών.
- Η **Βουρεκά Μαριάννα** πρόσφερε 100 ευρώ στην Αδελφότητα στη μνήμη του Κων/νου Βουρεκά.
- Ο **Νούσης Βασίλης** πρόσφερε 50 ευρώ στην Αδελφότητα στη μνήμη της Ελένης Ζέκη.

(εκ παραδρομής δε σημειώθηκε στο προηγούμενο φύλλο).

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

- Ο **Ζέκης Δημήτρης** έκανε προσφορά το κέικ και το ψωμί.
- Ο **Νούσης Βασίλης** πρόσφερε το γλυκό και το γιαούρτι.
- Γλυκό πρόσφερε και ο **Διαμάντης Κώστας** από το Λίβινο Ζίτσας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Το Δ.Σ. της Αδελφότητας εκφράζει θερμές ευχαριστίες στον **Μάνθο Λαυρέντζο** για την πολύτιμη παρουσία του και την καθοδήγησή του στα μαγειρεία, προκειμένου να προετοιμαστεί το φαγητό για το πανηγύρι του Αγ. Δημητρίου.

Ευχαριστεί, επίσης, τις **Δώρα Τριανταφύλλου** και **Ελένη Τσαμπούρη** για τις πίτες που ετοίμασαν και για τη βοήθειά τους στα μαγειρεία.

Σε ό,τι αφορά την οργάνωση της εκδρομής στο χωριό, οφείλεται ένα μεγάλο «ευχαριστώ» στον **Γιώργο Μηλιώνη** και στη **Λέλα Τσαμπούρη**, χάρη στις προσπάθειες των οποίων πραγματοποιήθηκε η εκδρομή, αλλά και στη **Βάσω Μάνου** που συνόδευσε τη μετάβαση στο Καλπάκι.

Η προετοιμασία στα μαγειρεία με τον Μάνθο Λαυρέντζο στην πρώτη γραμμή

Η στήλη της νεοδαίας

Γνωρίζοντας το Χορευτικό της Αετόπετρας

Κατά την πρόσφατη εξόρμησή μου στην Αετόπετρα, το χωριό μας, με αφορμή το πανηγύρι του Αγίου Δημητρίου, για άλλη μια φορά ήρθα πιο κοντά στις ρίζες και την παράδοσή μας. Εκεί, λοιπόν, συνάντησα συγγενείς και φίλους που δεν επισκέπτομαι συχνά και δεν μπορώ να κρύψω ότι τα συναισθήματά μου ήταν έντονα. Σ' αυτό ίσως έπαιξε ρόλο και το ότι για πρώτη φορά συμμετείχα

Στιγμιότυπο από το μάθημα του Χορευτικού. Σε πρώτο πλάνο ο Κώστας Τσιμπεκίδης και η Δανάη Μίχα, εγγονή του Κ. Μηλιώνη

στην προετοιμασία ενός πανηγυριού από μια άλλη θέση, αυτή του μέλους στο Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας.

Επιστρέφοντας στην Αθήνα, αποφάσισα να γίνω ενεργό μέλος και στο χορευτικό μας, νιώθοντας πως βρίσκω κάτι τόσο πολύ κοντά στο χω-

ριό μας. Πηγαίνοντας εκεί, γνωστοί και φίλοι πιανόμαστε χέρι χέρι και ζωντανεύουμε την παράδοση της μακρινής Ηπείρου μέσα στην καρδιά της πρωτεύουσας. Με ευχάριστη διάθεση κάθε εβδομάδα γνωρίζουμε όλο και καλύτερα όχι μόνο την ηπειρώτικη παράδοση, αλλά και χορούς απ' όλη την Ελλάδα, δίνοντας αξία στις απογευματινές ώρες στις οποίες βρισκόμαστε κάθε Τρίτη.

Η γνωριμία με το Χορευτικό ήταν μια ευχάριστη έκπληξη, έγινε μια ωραία συνήθεια και κατέληξε στη δημιουργία μιας όμορφης παρέας με ανθρώπους κάθε ηλικίας, Αετοπετρίτες και μη, που με τη συμμετοχή τους ενισχύουν αυτή τη δραστηριότητα της Αδελφότητάς μας.

Κων/νος Χρ. Τσιμπεκίδης

ΣΤΗΛΗ ΠΑΛΙΟΥ ΠΡΟΞΔΡΟΥ

Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΣΤΑ «ΚΟΙΝΑ» ΒΛΑΠΤΕΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Αγαπητοί χωριανοί, ένα από τα μεγαλύτερα και πιο άχαρα «κουσούρια» μας είναι οπωσδήποτε και η μη άσκηση δημόσιας και καλόπιστης κριτικής και αυτοκριτικής στα «Κοινά» μας, με συνέπεια να βλάπτονται σοβαρά και ανεπανόρθωτα τα συμφέροντα της Αδελφότητας και του Χωριού. Τέτοιου είδους φαινόμενα είχαμε και έχουμε και σήμερα ακόμα.

Δικαιολογία αυτού του γεγονότος είναι το ότι συνδέουμε τις οποιεσδήποτε κριτικές με παρεξηγήσεις και ψυχρότητα ανάμεσα σε κρίνοντες και κρινόμενους, αλλά αυτό θα πρέπει να αποτελέσει μύθο και ουτοπία, γιατί τα «Κοινά» αφορούν όλους μας - και όχι μόνο άτομα και ομάδες - και ως εκ τούτου αλίμονο, εάν κάποιος δεν έχει το δικαίωμα να μιλήσει ελεύθερα, δημόσια και επώνυμα ακόμη, όταν και όπου χρειαστεί.

Οι επιζήμιες και επιβλαβείς παρενέργειες και παθογένειες αυτής της κατάστασης μπορεί να είναι πολλές και ποικίλες, όπως απραξία, αδιαφορία, αδιαφάνεια, πολυτελείς και συνεχόμενες θητείες σε διάφορα αξιώματα (που είναι, ότι χειρότερο, γιατί ορισμένοι γαντζώνονται απ' αυτά και δεν ξεκολλάνε με τίποτε) καταχρήσεις και ατασθαλίες, από τις οποίες παρενέργειες και παθογένειες εκκολάπτονται και τα διάφορα τρωκτικά και παράσιτα και κατ' επέκταση οι παρέες και οι λυκοφιλίες, που, για να αποφύγουν τις εις βάρος τους κριτικές και επικρίσεις προσφεύγουν στις προσφιλείς τους μεθόδους, που είναι οι τεμενάδες και οι δουλοπρέπειες.

Γι' αυτό, λοιπόν, οι ως άνω κριτικές θα πρέπει να γίνονται οποτεδήποτε και οπουδήποτε και κυρίως μέσω της εφημερίδας μας και ενώπιον των Γ.Σ. της Αδελφότητας και Δ.Σ. του Χωριού, που κακώς - κάκιστα - δε γίνονται, καίτοι προβλέπονται εκ του Νόμου, και να απευθύνονται από και προς κάθε κατεύθυνση και πρωτίστως προς το Δ.Σ. της Αδελφότητας, τον Εκπρόσωπο και την Εκκλησιαστική Επιτροπή του Χωριού. Γιατί τα πρόσωπα αυτά διαχειρίζονται τις υποθέσεις και τα χρήματά μας, και όχι χρήματά τους, και επομένως θα πρέπει και να κρίνονται και να λογοδοτούν και αυτό, εάν είχαν ίχνος ευθιξίας, θα έπρεπε να το πράττουν από μόνα τους και όχι βίαια και αναγκαστικά.

Θα πρέπει, βέβαια, να υπενθυμίσω ότι

όλα τα παραπάνω, και όχι μόνο, τα τήρησα πιστά και κατά το παρελθόν και δη ως Πρόεδρος της Αδελφότητας, ασκώντας κριτική προς όλους και για όλα, όσον αφορά στα «κακώς κείμενα», όπου μέσα ακριβώς απ' αυτή την κριτική, έστω και κάτω από σφοδρές και στενόκαρδες αντιδράσεις και αντιδικίες, επετεύχθησαν πολλά και σπουδαία επιτεύγματα, που ωφέλησαν και νοικοκύρεψαν την Αδελφότητα, όπως όλως ενδεικτικά:

- Η έκδοση της εφημερίδας μας, που για την έγκρισή της χρειάστηκε και δεύτερη Γ.Σ., γιατί η πρώτη ήταν απορριπτική!
- Η τροποποίηση του Καταστατικού μας σε ένα σύγχρονο και διαχρονικού χαρακτήρα Καταστατικό.
- Η μετακόμιση και εγκατάσταση των γραφείων μας στον Πειραιά, στην ιστορική και καταστατική μας έδρα.
- Η καθιέρωση παραβάν και έντυπων αιτήσεων υποψηφιότητας, για την εξασφάλιση της μυστικότητας.

Και πολλά άλλα, που δεν είναι του παρόντος και που σκεπάστηκαν με τόνους λάσπης από ... φίλους και συνεργάτες του περιβάλλοντός μου, χωρίς κανένα απολύτως λόγο και αιτία.

Πλην όμως, όλα αυτά έμειναν δυστυχώς, όχι μόνο χωρίς περαιτέρω συνέχεια και αναγνώριση, αλλά είχαν ως αποτέλεσμα επιπλέον μίσση και πάθη, γιατί απλούστατα σύμφωνα με τον λαό μας και τα σφά αυτά αποφθέγματα: «ένας κούκος δε φέρνει την Άνοιξη» και «κανείς δεν αγιάζει στον τόπο του».

ΣΤΑΥΡΟΣ Ν. ΛΩΔΗΣ Πρώην Πρόεδρος της Αδελφότητας

Υ.Γ. Επειδή εκτός από την κριτική, χρήση στα «Κοινά» είναι και η συμμετοχή μας σ' αυτά, γι' αυτό Θεού θέλοντος και μην έχοντας μεγάλα χρονικά περιθώρια λόγω ηλικίας, στο μέλλον θα θέσω κι εγώ υποψηφιότητα για εκπρόσωπος του Χωριού (μόνο για μια θητεία) και μέλος της Εκκλησιαστικής μας Επιτροπής, πιστεύοντας ότι θα μου το επιτρέψουν οι νεότεροι μου και οι μέχρι τώρα χρηματίσαντες σ' αυτές τις θέσεις και σ' αυτά τα αξιώματα.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΚΑΠΟΤΕ ΕΝΑΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

(Η ΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ ΘΕΟΔ. ΠΑΛΙΑΓΚΑ ΣΤΗΝ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑ)

«Ούτε το χιόνι ούτε η βροχή ούτε η ζέστη ούτε η σκοτεινιά της νύχτας εμποδίζουν αυτούς τους ταχυδρόμους από την ταχεία ολοκλήρωση των διαδρομών τους.» Αυτό είναι το πιο γλαφυρό και περιεκτικό κείμενο που κοσμεί την προμετωπίδα του κεντρικού ταχυδρομείου της Νέας Υόρκης και περιγράφει με δυο λόγια την έννοια του καθήκοντος του ταχυδρόμου.

Τέτοια έννοια καθήκοντος επέδειξε επί είκοσι πέντε χρόνια στα χωριά της περιοχής μας ο Ζιτσιώτης Θεόδωρος Παλιάγκας. Ήταν μια εμβληματική φυσιογνωμία. Τις ημέρες που ερχόταν στο χωριό, πάντα μεσημέρι, επικρατούσε απόλυτη ησυχία, για να ακούσουμε όλοι, μικροί μεγάλοι, την ταχυδρομική τρομπέτα του που μας καλούσε στο καφενείο του χωριού, όπου μοίραζε τα γράμματα.

Ωραίος ως Έλληνα, καβάλα στο άσπρο του άλογο, λεβεντάνθρωπος, γεροδεμένος, ξεπέζεψε, έβγαζε το ιδρωμένο του κασκέτο ή τη μουσκεμένη του κάπα, ξετύλιγε το δέμα με τα γράμματα, τα μοίραζε με ευλάβεια και σεβασμό αρχίζοντας από τον Κοινοτάρχη, συνεχίζοντας με τον Εφημέριο και μετά ακολουθώντας την αλφαβητική σειρά. Κατόπιν μοίραζε τις επιστολές και μετά τα δέματα. Κι αν δεν ήξερε κάποιος γράμματα, του διάβαζε το γράμμα παράμερα, απόρρητα, ιδιωτικά και, αν χρειαζόταν, του έγραφε και γράμμα ανταπόκρισης.

Ο Θεόδωρος Παλιάγκας δεν ήταν ένας απλός και συνηθισμένος ταχυδρόμος. Έφερνε λόγια παρηγοριάς στις χήρες και στα ορφανά της Αετόπετρας, ελπίδα στους γονιούς των ξενιτεμένων, προσμονή στους όλο και λιγότερους κατοίκους του χωριού μας. Στα χείλη του κρεμάστηκαν εκατοντάδες ξωμάχοι του χωριού και απόμαχοι της Αθήνας και του Πειραιά. Στο άκουσμά του επαληθεύτηκαν όνειρα και έσβησαν πόθοι. Στο καθήκον του όμως όλοι είδαμε το ανθρώπινο πρόσωπο της επικοινωνίας με φίλους, γνωστούς και συγγενείς.

Το χωριό μας τιμά μετά θάνατον τον καλό του ταχυδρόμο και παραγγέλλει στους απογόνους του να περηφανεύονται για την ευσυνειδησία, την ανθρωπιά, τη λεβεντιά και το ήθος με το οποίο υπηρέτησε το λειτουργήμα του.

Αιώνια του η μνήμη.

ΣΤΑΘΗΣ ΠΑΠΠΙΑΣ

Όταν τα λόγια αντικαθιστούν φωτογραφίες που δεν εμφανίστηκαν ποτέ

Μόλις σήκωσα το κινητό μου,

για να φωτογραφίσω την κυρία Ελένη Νούση - Οικονόμου με τις χεριές ρίγανης κρεμασμένες στον τοίχο πίσω της, εκείνη προσπάθησε να με αποτρέψει σχολιάζοντας πως θα χαλάσει τη φωτογραφία. Κατάλαβε, ωστόσο, την εικόνα που ήθελα να απαθανατίσω κι έτσι με άφησε.

«Από γραφικές φωτογραφίες, μου είπε, ένα σωρό εκείνες τις εποχές!».

Ήταν και η αφορμή να ανασύρει από τα κιτάπια της μνήμης της μία όμορφη «εικόνα», την οποία μου «έδειξε» με κάθε περιγραφική λεπτομέρεια.

«Να μην έχω τότε μια φωτογραφική μηχανή να τραβήξω τις εικόνες που βλέπαμε καθημερινά», είπε και συνέχισε:

«Είχαμε κατοχή. Εγώ με την Τασούλα του Τσιμπεκίδη βγαίναμε στο ρίζωμα με τα πρόβατα. Κάθε μέρα, από τα Ξενολάπατα μέχρι το Σέλωμα ξεπρόβαλλαν 24 νεαρές κοπέλες. Τις μετρούσαμε καθημερινά. Πάντα 24 ήταν. Τις θαυμάζαμε! Έρχονταν από την Πόβλα ζαλωμένες με μία μεριά (40 οκάδες) αλάτι στην πλάτη της η κάθε μία. Το πήγαιναν στα καμποχώρια, να το ανταλλάξουν με καλαμπόκι. Σαν να τις βλέπω τώρα... η μία πίσω από την άλλη στην ίδια απόσταση! Δεν και είχαν βάλει μέτρο και μετράγαν την απόσταση! Φοράγαν λευκά πουκάμισα, φαρδιά, σε ίσια γραμμή μέχρι τον αστράγαλο μακριά - ουρτιά τα λέγαμε. Είχαν κουμπάκια που ξεκινούσαν από τον λαιμό και έφταναν μέχρι κάτω από το στήθος. Το σχέδιο μπροστά στο στήθος ήταν τρεις σειρές κέντημα με βελονιά. Με χρωματιστή κλωστή. Τα μανίκια ήταν φαρδιά και στο τελείωμα δεν ήταν σκέτα. Είχαν μια δαντελίτσα γαζωμένη. Από πάνω φορούσαν τα σεγκούνια τους. Ήταν μαύρα. Σκέτα. Δεν είχανε γαϊτάνια. Εμείς εδώ τα φτιάχναμε και με μαύρα αλλά και με βυσιονιά γαϊτάνια.

Καθώς ανέβαιναν, από κάτω φαινόταν ένα όμορφο θέαμα. Να τις βλέπεις στη σειρά μία μία. Με τα χέρια, ανάλογα με τον βηματισμό τους, να κουνάνε τα άσπρα μανίκια. Πολύ εντυπωσιακό θέαμα! Και όταν γυρίζανε, πάλι το θέαμα... η πρώτη έβγαине στο Σέλωμα και ακολουθούσαν οι υπόλοιπες. Όταν η πρώτη έφτανε στα Ξενολάπατα, η τελευταία ήταν στο Σέλωμα. Όλος ο δρόμος, εκείνος ο λοξός, ήταν μία γραμμή με τις ίδιες φιγούρες των κοριτσιών αυτών».

Λένε πως μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις. Αλλά όταν δεν υπάρχουν φωτογραφικές μηχανές, όσες λέξεις και να ακούσεις από την κυρία Ελένη, συνθέτουν την πληρέστερη εικόνα που δεν συνέλαβε ποτέ, κανένας φωτογραφικός φακός.

Δημήτρης Π. Μπάτσος

ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

-- Συνέχεια από τη σελίδα 1

σιαστική, ευχή όλων μας: «να είμαστε καλά... και του χρόνου».

Σιγά σιγά, μετά την εκκλησία, ανεβήκαμε στην προτομή του Θεοχάρη Μηλιώνη πρώτα κι ύστερα στο Ηρώο για την κατάθεση στεφάνων αποτίνοντας φόρο τιμής στους πεσόντες αγωνιστές Αετοπετρίτες και μη. Πέρα από την εθιμοτυπική διαδικασία που έχει καθιερωθεί να ακολουθείται, η συγκίνηση ήταν έκδηλη τις στιγμές εκείνες που σε στάση προσοχής ψάλαμε τον Εθνικό μας Ύμνο από ψυχής, με τη γνησιότητα του απλού ανθρώπου, που σέβεται και τιμά τη θυσία και τη μνήμη κάθε ανώνυμου μαχητή που έπεσε στα βουνά της Ηπείρου. Ακόμη κι αυτή η τελετή μνήμης συμβάλλει στο ιδιαίτερο εκείνο «χρώμα» που έχει κάθε χρόνο το πανηγύρι μας του Αγίου Δημητρίου, καθώς αποπνέει μια ιδιαίτερη ζεστασιά και συγκίνηση.

Νωρίς το απόγευμα του Σαββάτου, μαζευτήκαμε πολλοί στο Σχολείο και στα μαγειρεία, για να προετοιμαστεί το βραδινό γλέντι. Η γνώριμη καλοσυνάτη μορφή του Μανθο - Λαυρέντζου στα μαγειρεία έδινε οδηγίες στον Νίκο τον Γάρδα και τον Τάσο τον Χρυσσοτομίδα, που τα τελευταία χρόνια μαθητεύουν σιμά του, κρατώντας τη σκυτάλη της συνέχειας. Δίπλα τους οι μανάδες μας, η Δώρα και η Ελένη, που χωρίς αυτές δε θα 'χαμε ούτε τον χρόνο ούτε τη δυνατότητα ν' ασχοληθούμε με τα κοινά του χωριού. Κι από κοντά η νεολαία, τα εικοσάχρονα παιδιά, που περίμεναν την καθοδήγησή μας, πρόσθεταν την ορμή τους και μας έφερναν στον νου όμορφες αναμνήσεις του εαυτού μας. Τρεις γενιές Αετοπετρίτων, για να μην ξέρει κανείς τι τον άγγιζε περισσότερο και για να βεβαιώνεται πως το νήμα της ζωής περνά από τόπο από γενιά σε γενιά.

Γύρω στις εννιά το βράδυ, το Σχολείο είχε γεμίσει. Κι όσο περνούσε η ώρα τόσο ο κόσμος πλήθαινε κι ήμασταν τόσοι, όσοι δεν περιμέναμε. Ήμασταν, από καλή συγκυρία, όλα τα μέλη του Συμβουλίου εκεί και κάθε σκέψη που πριν το πανηγύρι μας έβαζε σε δίλημμα έπαιρνε απάντηση από την παρουσία και την καλή διάθεση όλων των συγχωριανών να δηλώσουν το ζωογόνο παρόν, μαζί και με μια μεγάλη παρέα κοντοχωριανών από το Βασιλόπουλο, το Φωτεινό και την Κουρνόραχη.

Μετά το σερβίρισμα, πριν αρχίσει ο χορός, νιώθαμε κάπως παράξενα, κάτι μας βάραινε, ξέραμε τι, δε χρειαζόταν να το πούμε. Μας βάραινε κάθε απουσία - μας πονούσε θα 'λεγα - κι όπως γίνεται πάντα, η δύναμη της απώλειας είναι που

Κατάθεση στεφάνου από τον τοπικό εκπρόσωπο Βασίλη Παππά στο Ηρώο

μεγεθύνει τη δική μας αδυναμία να τη διαχειριστούμε.

Τα λόγια στο καλωσόρισμα λιγοστά, αλλά βγαλμένα απ' την ψυχή, κι ένα ακόμη όμορφο γλέντι ξεκινούσε στην Αετόπετρα με ενός λεπτού σιγή για κείνους που 'χουν φύγει και το μοιρολόι του Αλέξανδρου που μας καθήλωσε. Κι ύστερα με το βήμα αργό αρχινήσαμε τον χορό, παίρνοντας και δίνοντας στήριξη στο χέρι που κρατούσαμε. Κάπως έτσι ο κύκλος του χορού πλάτυνε και μεγάλωσε - και ποιον να πρωτοθυμηθούμε, καθώς έσερνε τον χορό με μεράκι και γλεντζεδικό καημό, πάνω στο οικείο ηχώχρωμα απ' το κλαρίνο του Τάσου Μαγκλάρα και τον ρυθμό από το ντέφι του αδελφού του, Αλέξανδρου.

Όσους και να μνημονεύσουμε, πάλι πολλούς θα ξεχάσουμε, αλλά έστω ας δώσουμε λιγοστές, σκόρπιες εικόνες... ο Κωστα - Μηλιώνης ήταν εκεί, ο Πετρο - Μπάτσος, σφιχτά κρατημένος απ' το χέρι των γιών του, ο Γιώργος του Χρηστο - Μάνου και της Στάθως, εκείνος μπροστά κι εμείς μαζί του πισμένοι στον κύκλο να τραγουδάμε. Εκεί και η Καλλιρρόη, του Τάσο - Λαυρέντζου η εγγονή, κι ο Νικολάκης ο Γάρδας, που χόρευε για κείνον, αλλά και για κείνους που δεν το βάσταγε φέτος η καρδιά τους να σύρουν τον χορό.

Η νύχτα προχωρούσε και, καθώς κοντοζύγωνε το ξημέρωμα, έγινε ο κύκλος του χορού σαν χορός αρχαίας τραγωδίας. Ο ήχος βαρύς, αργός, αγωνιώδης, το βήμα τελετουργικό και η κάθαρση του τέλους λυτρωτική σαν το δάκρυ που κυλά κι αφήνει τη συγκίνηση να λευτερωθεί. Οι χορευτές αγκαλιασμένοι σφιχτά, ο Νίκος, η Άννα και η Αννιώ, η Λεμονιά κι ο Βασίλης, ο Δημήτρης και η Ελευθερία, η Ναταλία κι ο Βαγγέλης... μαζί κι ο Παναγιώτης κι ο Νικόλας με την Αναστασία, ο Δημήτρης, η Λίλιαν, ο Τάσος, ο Αλέξανδρος... όλοι ήταν εκεί κι έσυραν τον χορό κρατώντας το λευκό μαντίλι.

Τελικά, κανείς δεν έλειπε... Όλοι ήρθαν κι ήταν εκεί, η Ελένη, ο Βαγγέλης, η Καίτη του Θόδωρου, ο Τακη - Μάνος της Δήμητρας, η Ελένη η Κολοβού, ο Μάνθος, η Σουζάνα, ο Γιωργό

- Μηλιώνης από τη Ραφήνα, ο Τάκης ο δικηγόρος, ο Γρηγόρης, οι γονείς του Περικλή από τη Νάουσα, μαζί κι ο αδελφός του. Ήταν ΚΑΙ όλοι εκείνοι που η μνήμη του καθενός μας κρατάει ζωντανούς στη θύμησή μας...

Αετόπετρα, Οκτώβρης 2017

Τσαμπούρη Ευαγγελία

ΔΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ

Μια από τις πιο πολυετείς δράσεις της Αδελφότητάς μας, το ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΕΤΟΠΕΤΡΑΣ, συνεχίζει και διευρύνει τη δημιουργική του πορεία, στοχεύοντας πάντα στη διατήρηση και τη διάδοση της ηπειρωτικής μουσικοχορευτικής παράδοσης.

Στο πλαίσιο αυτό, με ιδιαίτερη ικανοποίηση, σας ενημερώνουμε ότι ενόψει της «Πίτας του Ηπειρώτη», που θα πραγματοποιηθεί την Κυριακή 25 Φεβρουαρίου 2018, στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, το Δ.Σ. θα υποβάλει αίτηση συμμετοχής και των δύο τμημάτων του Χορευτικού μας, του τμήματος ενηλίκων και του παιδικού.

Όσοι και όσες, λοιπόν, θα θέλατε να πλαισιώσετε τα χορευτικά μας τμήματα, είστε ευπρόσδεκτοι και μπορείτε να ξεκινήσετε άμεσα. Σας υπενθυμίζουμε ότι το τμήμα ενηλίκων κάνει μάθημα κάθε Τρίτη, στην οδό Εριγόνης 3, στα Πετράλωνα, 8.30 - 10.30 μμ., και το παιδικό τμήμα κάθε δεύτερο Σάββατο, 5.30 - 6.30 μμ., στο γραφείο της Αδελφότητας, στην οδό Ελευθ. Βενιζέλου 91, στο Πειραιά. **Σας περιμένουμε!**

Από τα μαθήματα του μικρού χορευτικού με την καθοδήγηση της Αναστασίας Γάρδα

ΔΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Αγαπητοί φίλοι,
Αετοπετρίτισσες και Αετοπετρίτες,

Οι συγκυρίες ίσως κάνουν να φαίνεται περίεργο το ότι μαζευτήκαμε εδώ απόψε, για να γιορτάσουμε και να πανηγυρίσουμε. Όμως όσοι μπορέσαμε είμαστε εδώ και αυτό έχει σημασία.

Γιατί ο καθένας μας έχει τον ρόλο του στη μικρή κοινωνία μας. Ο μεγαλύτερος δίνει σιγουριά και συμβουλεύει σύμφωνα με τη σοφία και την εμπειρία του. Ο νεότερος «τραβάει κουπί» και πασχίζει να πράξει με σωστή κρίση το βέλτιστο για την κοινωνία στην οποία ζει, για την οικογένειά του, την επιβίωσή του. Ο έφηβος έρχεται με ενθουσιασμό και λαμπρές ιδέες να «κινήσει το βουνό», να φέρει τη διαφορετικότητα.

Η κοινωνία μας, το χωριό μας, τους χρειάζεται όλους. Χρειάζεται και αυτούς που φύγανε, που δεν είναι πια ανάμεσα μας. Τους χρειάζεται, για να μας «δείχνουν τον δρόμο» που πρέπει να ακολουθούμε. Αυτόν της «ζωής». Τον δρόμο της δημιουργίας. Τον δρόμο του να μοιραζόμαστε τις ιδέες μας, τις χαρές μας, τις λύπες μας, τις εμπνεύσεις μας, τους προβληματισμούς μας, τις επιτυχίες, τα λάθη μας.

Ζητώ την επιείκειά σας, γιατί νιώθω ότι οφείλω να πω λίγα λόγια για δυο μεγάλες απώλειες που χτύπησαν την αετοπετρίτικη οικογένειά μας. Την απώλεια του ευεργέτη μας, Ευάγγελου Αθανασίου Μάνου, που πρόσφερε αδιάλειπτα καθ'όλη τη ζωή του, από το περίσσειμα αλλά και το υστέρημά του. Αν κοιτάξουμε γύρω μας, θα καταλάβουμε πόσο σημαντικές είναι αυτές οι προσφορές και πόση διαφορά κάνουν στη ζωή μας. Μικροί ευεργέτες γινόμαστε όλοι με τον εθελοντισμό και την προσφορά μας. Υπάρχουν, όμως, μερικοί που αποτελούν παράδειγμα και είναι οδηγοί προσφοράς. Τέτοιος ήταν ο αετοπετρίτης Βαγγέλης Μάνος και είναι μεγάλη απώλεια η απουσία του.

Ένας ακόμη άνθρωπος έφυγε από κοντά μας. Και ήταν νέος. Γεμάτος ζωή. Πολύ αγαπητός σε όποιον τον είχε γνωρίσει. Η Ελενίτσα η Ζέκη. Το χαμόγελό της γέμιζε τις καρδιές μας, τις ψυχές μας και προκαλούσε το δικό μας. Μας πονάει το να μην μπορεί να χαρεί ποτέ ξανά τη ζωή, τον τόπο που αγάπησε, τον τόπο που την πάντρεψε. Αυτός ο τόπος, λοιπόν, θα κρατήσει ζεστά τη μνήμη της, τα πατήματά της, τις ανάσες της και το χαμόγελό της. Γιατί αυτός ο τόπος είμαστε εμείς, που θα την έχουμε στις θύμησές μας.

Ελπίζω οι ήχοι της Αετόπετρας και του κλαρίνου της να φτάνουν μέχρι εσένα, εκεί ψηλά. Να σε φτάσουμε έτσι λίγο, γιατί φέτος δεν ήθελες να έρθεις. Ελπίζω οι αετοπετρίτικες φωνές να φτάνουν μέχρι εκεί και να τις ακούτε όλοι εσείς οι αδερφές ψυχές μας. Ελπίζω εμείς εδώ να γεμίζουμε με ζωή ετούτο εδώ τον τόπο. Με ζωή, με ελευθερία, με αγώνα, με σεβασμό, με αγάπη, με συμπόνια.

Είμαστε εδώ για να γλεντήσουμε τη ζωή. Όμως είμαστε εδώ και για να μνημονεύσουμε και αυτούς που χάθηκαν. Ένός λεπτού σιγή και ένα μοιρολόι αφιερωμένο σε αυτούς λοιπόν.

Ο Αετός

Μόλις μπαίνω στο χωριό,
συναπώ τον αετό.
Κάθετα πάνω στο βράχο
και μου λέει: πού πας μονάχος;

Είς το σπίτι μου πηγαίνω,
έχω μια παλιά εστία
στην Αετόπετρα, με την πλούσια ιστορία

κι ο αετός μου απαντά :

Μένω μόνιμα εδώ,
πάνω στο ψηλό βουνό
τη φωλιά μου πάντα χτίζω

Στα Βαλκάνια τριγυρνώ
μες στα σύννεφα αρμενίζω
κι όπου βρω κι όπου σταθώ,
πάντα το διαφημίζω.

Ότι εγώ είμαι ο αετός
της Αετόπετρας ο γιος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΑΝΘΟΥ
ΨΑΡΡΗ ΤΣΙΜΠΕΚΙΔΗΣ
Οκτώβριος 2017

ΑΕΤΟΠΕΤΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ
Ιδιοκτήτης
Αδελφότητα Αετόπετρας
Δωδώνης Ηπείρου
Ελ. Βενιζέλου 91
185 34,, Πειραιάς
τηλ.-fax: 210-4224262

Εκδότης:
Ο Πρόεδρος
της Αδελφότητας
Νικόλαος Ζέκης
Τοσίτσα 14
Ηλιούπολη
τηλ. 210 9737445

αποστολή συνεργασιών
& κειμένων ηλεκτρονικά:
klonodesign@gmail.com
Σχεδιασμός:
Αν. Χαλκιάπουλος,